

פרשת תרומה

מקדש ושמו אדם

הפרשה מתארת את התרומה שהביאו בני ישראל לבניית המשכן ואת פרטי התוכנית להקמתו. בתוך התיאור המפואר, אנו מוצאים רמזים רבים לגילוי האמת בחיינו ולעבודת הזיכור המוטלת עלינו במטרה להפוך את עצמנו למשכן חי.

פתיחה

"מסופר על מלך גדול שהיתה לו בת אהובה. כשהיתה קטנה היה המלך משחק איתה בכל מקום. הם היו מטיילים בשוק ביחד והמלך היה מדבר איתה בכל מקום, אע"פ שהיה בפרהסיא בין האנשים. אבל כשהביאה סימנים ובגרה ונעשתה גדולה, אמר המלך: מעתה ראוי שאתקין לה אפיריון לחוד, שאין זה לכבודי לדבר עמה בפרהסיא. אלא מן הראוי שיהיה לה מקום מיוחד, שאם ארצה לדבר עמה יפורסמו גדולתה והאהבה שאני אוהב אותה והכבוד שאני חולק לה, שיראו הבריות שאני מתייחד עמה לגלות לה סודות מלכותי בלי שיהיה שם שום אדם זר בינינו" (ימ"ל, תרומה).

זהו סיפורו של עם ישראל. בתחילה נגלה הקב"ה אליהם במצרים, ממש במקום הטומאה. אח"כ בקריעת ים סוף כשעוד היו עבדים במנוסה. לאחר מכן, התקדשו ובאו להר סיני, שם היה הגילוי שלם. אחרי כן, חטאו בעגל, ובכל זאת, מתוך חיבתו של הקב"ה אליהם, ומשום שאמרו על התורה, נעשה ונשמע, ציווה הקב"ה את משה להקים את המשכן, אפיריון מיוחד בו תשרה שכינתו איתם תמיד, ובו ידבר עימם ביחידות.

הפרשה מתחילה בציווי, "דַבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִקְחוּ-לִי תְרוּמָה: מֵאֵת כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ, תִּקְחוּ אֶת-תְּרוּמַתִּי. וְזֹאת, הַתְּרוּמָה, אֲשֶׁר תִּקְחוּ, מֵאֵתֵם: זָהָב וְכֶסֶף, וְנֹחֶשֶׁת. וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁבִי, וְשֵׁשׁ וְעִזִּים. וְעֹרֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת תְּחָשִׁים, וְעֻצֵי שְׁטִים. שָׁמֶן, לְמָאֵר; בְּשָׂמִים לְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה, וְלִקְטֹרֶת הַסָּמִים. אַבְנֵי-שֹׁהַם, וְאַבְנֵי מְלֵאִים, לְאַפָּד, וְלַחֲשֹׁן. וְעֵשׂוֹ לִי, מִקֹּדֶשׁ; וְשִׁכְנֹתַי, בְּתוֹכֶם. כָּכֵל, אֲשֶׁר אֲנִי מְרַאֶה אֹתְךָ, אֵת תְּבִנַת הַמִּשְׁכָּן, וְאֵת תְּבִנַת כָּל-כְּלָיו; וְכֵן, תַּעֲשׂוּ", ולאחר מכן עוסקת בפרטי פרטים של הנחיות איך לבנות את המשכן, ארון הקודש, הכרובים, הכפורת, השולחן, המנורה, והמזבח.

מעבר ליופי ולהדר שמתואר בפרשה, מעבר לפרטים המופלאים של המבנה הרוחני האדיר בו צמצם אינסוף ב"ה את עצמו כך ששכינתו תשרה במדור בשר ודם, מעבר לניסים שנעשו בבניית המשכן, אנו מחויבים להתבונן מה ניתן ללמוד מפרשה זו לחיינו ולעבודה הרוחנית המוטלת עלינו.

בריאת העולם והעדר האמת

העולם שלנו נקרא 'עלמא דשיקרא' - עולם של שקר. עולם בו האמת נסתרת מאחורי מסכים של מה שאנו קוראים 'הטבע'. 'הטבע' בגימטרייה 'אלקים'. החושים שלנו כהים ואינם מסוגלים לתפוס את המציאות כפי שהיא, לראות את האמת. כך נברא העולם הזה ויש בכך עניין גדול לקיום תכלית הבריאה. המדרש מספר (בראשית רבה) כי בשעה שהקב"ה רצה לברוא את האדם, הוא נמלך במלאכי השרת. היו שם ארבע כיתות מלאכים: מלאכי שלום, מלאכי צדק, מלאכי אמת ומלאכי חסד. מלאכי שלום אמרו, אל יברא, כי כולו קטטה. מלאכי צדק אמרו, יברא, שעושה צדקות. מלאכי חסד אמרו, יברא, שהוא גומל חסדים. מלאכי אמת אמרו, אל יברא, שכולו שקרים. לקח הקב"ה את האמת והשליכה ארצה. כמו שכתוב: "וַתִּשְׁלַךְ אֶמֶת אֶרְצָה" (דניאל ח' י"ב), אמרו לו מלאכי השרת, למה אתה מבזה את החותם שלך, הלא החותם של הקב"ה אמת. אמר להם: תעלה אמת מהארץ! שכתוב: "אֶמֶת, מֵאָרֶץ תִּצְמַח" (תהילים פ"ה י"ב). הרב שיינברגר שליט"א מסביר, שלא תהיה זאת סתם זריקה, אלא שתהיה לאמת תקומה.

עולם זה מלשון העלם. התשתית לבריאת העולם זה העלם האמת. כפי שאומר המדרש, היה צריך

פרשת תרומה

להשליך את האמת לארץ, בלי זה אי אפשר היה לברוא את העולם. התכלית היא שתהיה לאדם בחירה חופשית לבחור בין הטוב והרע, בין האמת והשקר. כשהאמת לא בגילוי אז יש לאנשים אפשרות לכאורה לעשות כאוות נפשם ואז קיימת בחירה לאדם. אם האמת היתה גלויה אף אחד לא היה יכול להתכחש למציאות הבורא. מידת האמת אינה משאירה לבן אדם אפשרות לחרוג מחוקי התורה.

כתוב בספר חסידים על אחד שסטה מהדרך ואמר שאינו יכול לקיים את התורה. אמרו לו, תקבל על עצמך רק דבר אחד, אמת, תגיד רק אמת. כך יצא שכאשר הוא בא לגנוב, מיד חשב על איך יצטרך לענות על כל השאלות ולשקר, אז הוא לא גנב, וכן הלאה. בסוף נעשה בעל תשובה גדול. הוא דבק באמת באופן מוחלט וניצל מן השקר של העולם הזה.

חשיפת האמת

התפקיד שלנו הוא לחשוף את האמת, לגלות את המציאות ש"הוי-ה הוא האלוקים" ואלוקים כאמור בגימטרייה הטבע. מה שמניע את כל התופעות הטבעיות זה אותו כח אחד, אלא שהטבע כולו מתכחש למציאות הבורא והדרך היחידה להתגבר על זה היא לקשר את הטבע לתורה. "באורייתא הסתכל וברא עלמא", הקב"ה הסתכל בתורה וברא את העולם. העולם הוא חותם התורה והתורה היא חותם של הקב"ה. רק ע"י החיבור לתורה העולם מתמלא בתוכן האמיתי שלו.

עפ"י המדרש הנ"ל, האמת אמנם נעדרת אבל היא נמצאת על הארץ, היא הושלכה ארצה. אומר הבעל שם טוב זיע"א, אם האמת נמצאת על הארץ אין בעיה לאחוז בה, היא נגישה לכולם. אלא שהקושי הוא שכדי להרים אותה צריך להתכופף, צריך ענוה. חסר ענוה ולכן אין אמת.

אמת מקור החיים

הרב שיינברגר שליט"א מסביר, קשה לבני האדם לעמוד מול האמת הצרופה בעולם הזה. בהר סיני היה גילוי שלם של המציאות האמיתית, של נקודת האמת וכבר שם, אחרי שמיעת שתי הדיברות הראשונות, ביקש העם כולו ממשה, שהשם ידבר אל משה ומשה ידבר אל העם. העם לא עמד במציאות הזאת. למרות שראו שאפילו מלאך המוות התבטל אל מול פני האמת, 'בילע המוות לנצח', הם הבינו להפך, אמרו למשה, 'דַּבֵּר-אֲתָה עִמָּנוּ, וְנִשְׁמָעָה; וְאַל-יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹקִים, פֶּן-נָמוּת' (שמות כ' ט"ו). המילה 'אמת' מורכבת מהאות א' והאותיות 'מת'. דוקא בחיבור של ה-א' של "אֱלֹקִים" (שמות כ' ב'), ה-א' של האלוקות הגלויה, עם המילה מת, מתקבלת האמת, דוקא זה החיבור אל החיים האמיתיים, אל חי החיים. בהר סיני העם טעה וביקש ריחוק מהאמת המוחלטת. לרגע אחד היה חיבור וככל שהתרחקו מ-"אֱלֹקִים" כך התרחקו מהאמת.

הרבה פעמים כשאנחנו שומעים אמת צרופה, קשה לנו לקבלה ואנו מוצאים כל מיני עילות ותירוצים כיצד לדחות אותה. אם אנו חפצים בחיבור עם האור האלוקי עלינו ללמוד שרק בהתמודדות חסרת פשרות עם האמת ניתן להגיע לחיבור כזה בחיינו.

גילוי האמת במשכן

אם, במצב שבו אנו חיים כיום, האמת היתה גלויה זה היה יוצר בעיה. האדם כל הזמן היה צריך לעמוד מול האמת, לא לזוז - או שלא היתה לו ברירה אלא לקבל את האמת כמות שהיא או שהיה הופך לשקרן גמור. אומר הרב שיינברגר שליט"א, הרי כשהאמת לא גלויה ואדם חוטא, הוא לא בדיוק שקרן, הוא לא יודע בדיוק את האמת. אפשר עוד לדון אותו לכף זכות, יש מקום לרחמים. אחרת זה כביכול מידת הדין. יש אמת גלויה וחייבים להתנהג על פיה. בני אדם לא היו עומדים בזה. לכן האמת לא גלויה.

פרשת תרומה

אבל מדי פעם הקב"ה נותן כוחות בבריאה לגלות את האמת, להתחבר לאמת שבבריאה, לבריאה האמיתית, לאמת הגלויה. זה קורה בקטן בחיים של כל אחד מאתנו על מנת שנזכה להתקדם ולגדול, וזה קרה במשכן.

למרות אותה הבחירה של עם ישראל, כבר במעמד הר סיני, להתרחק מהאמת, לדור ההוא וגם לנו יש תמיד את משה רבנו. משה הוא איש האמת. הוא היחידי שנשאר דבוק במידת האמת תמיד. לכן, אומר הרב שיינברגר שליט"א, משה הוא זה שהקים את המשכן מפני שבמשכן צריכה להיות בריאת האמת. על מנת שכל הכוחות שבבריאה יפעלו לפי האמת שבבריאה, לפי התכלית של "אָמֶת, מְאָרְץ תִּצְמַח" ולא לפי השקר הגלוי והאמת הנסתרת. לכן צריך להיות במשכן "עֲצֵי נְשִׁים, עֹמְדִים". עצי שיטים זה רמז על הדברים במציאות שמשטים באדם, מראים לו שטות ולא אמת. עצים שעומדים על הארץ מרמז על התיקון של "וַיִּתְּשֶׁלֶךְ אֶמֶת אֶרְצָה". צריך להעמיד את האמת המבוזה ולעשות ממנה עצי שיטים עומדים כדי שהאמת תשלוט ולא ההנהגה המשטה. במשכן נצטוו בני ישראל לקחת את כל החלקים שבבריאה, כל החומרים, החי, הצומח והדומם, ולחברם בצורה אמיתית אל הקב"ה. כמו שאמרנו, חיבור כל המציאות אל התורה שהיתה בתוך ארון העדות בתוך המשכן, גילה את האמת בארץ.

תרומה

הפרשה נקראת תרומה. כתוב, "דָּבַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ-לִי תְרוּמָה". יש כאן קצת בעיה, היה צריך לומר 'ויתנו לי תרומה'. לקיחה זו לקיחה ותרומה זו נתינה. אנו לומדים כאן שיעור על לקיחה ונתינה. רש"י אומר, "לי לשמי". מרמז שהנתינה האמיתית צריכה להיות לשמה, לשם שמיים. בעבודת המשכן לומדים איך לעשות גם את הנתינה וגם את הלקיחה לשמה. כל תפיסת המציאות של נתינה, של צדקה, של תרומה, הכל תלוי בהכרה האלוקית שיש לאדם.

האדם צריך להבין שהכסף שהוא נותן, זה כסף שהקב"ה נותן לו. הכל מאת השם. גם התרומה זה מאת הקב"ה. כך שיוצא שבעצם כל הנתינה שלנו היא בגדר לקיחה. הקב"ה נותן לנו את ההרגשה כאילו אנחנו נותנים את התרומה. כשלאדם יש הכרה והוא רואה את הקב"ה ויודע שכל העסקים שהוא עושה זה עסקים של הקב"ה, אז אין לו בעיה. אבל מי שמתעסק עם כל מיני עסקים ושוכח מאיפה זה בא ולאן זה הולך ומתחיל להרגיש ש"כחי ועצמי ידי, עשה לי את-החיל הַזֶּה" (דברים ח' י"ז) - אדם כזה, קשה לו לתת והנתינה שלו נשארת בגדר לקיחה. קל לאדם לתת, כשהוא יודע שהכל מאת השם.

מאיפה היה לעם ישראל את כל האוצרות האלה כדי לבנות את המשכן? כסף, זהב, אבנים טובות... הרבה בא מביזת הים, אחרי שפרעה וחילו טבעו, כל האוצרות שהמצרים נשאו עליהם, צפו ועלו לחוף. בתחילה, עם ישראל חשבו שזה כסף טמא של פרעה, הם לא קישרו את זה למקור, לכך, שמי שאסף את כל הכסף הזה היה יוסף, והכל היה מיועד לקודש, לבניית המשכן. הכל היה חלק מהתוכנית האלוקית והכל בעצם שייך לקב"ה.

צדקה

ידוע שאם אדם נותן צדקה, צריך שיכוון בשם השם. כך שהכסף שנותן הוא כנגד ה' משם הויה, היד הנותנת כנגד ה' ראשונה, הזרוע המושטת לעני כנגד ה' ויד העני כנגד ה' השניה. בכך נשלם שם השם. עוד אמרו לנו חז"ל שלא מספיק לתת צדקה ככה סתם, אלא צריך שישמח את העני ויעשה כן בלב שלם. כי הצדקה מתחלקת לשניים, גוף המעות שנותן ונדיבות הלב. יכול אדם לתת הרבה כסף ואז אמנם חלק הגשמיות גדול, אבל הוא לא נותן בכל לבו ונפשו, אלא אולי מפני שצריך או שלא נעים לו, או הוא רוצה שיכבדו אותו וכו'. אבל אז החלק הרוחני של הצדקה קטן מאוד. לעומת זאת, יכול אדם לתת מעט צדקה, אבל החלק הרוחני גדול, שנתן לשם שמיים ובשמחה גדולה, וגם שימח את העני שנתן לו. נדיבות

פרשת תרומה

אמיתית היא כאשר פיו ולבו שוים. כך היה בתרומה למשכן.

הקושי בנתינה

כשאדם כבר נותן, אז עצם הנתינה כבר מרגילה אותו לתת. יש מחלוקת בין הרמב"ם לבין רבי יהודה חסיד. המחלוקת היא על אדם שיש לו הרבה כסף, מעשרות, כסף לצדקה, האם ייתן למקום אחד, שיעזור למשל לאדם לחתן את הילדים שלו, או שיתן למאה עניים. ר' יהודה חסיד אומר שיתן לעניין אחד חשוב ולא יחלק לחלקים קטנים. הרמב"ם אומר שכן יחלק, מפני שכל פעם שהוא צריך להכניס את היד לכיס ולתת זה שבירת היצר, וזה מרגיל את עצמו לנתינה.

כתוב על נתינת צדקה, "אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון ליבו לשמיים" (ברכות י"ז א'). העיקר זה כוונת הלב. הכל תלוי בכוונה. צריך להבין, אחד נותן לאדריכל שיבנה לו בית. בעצם הוא לא נותן, הוא נותן לעצמו, לבנות לו מגורים, בסה"כ הוא לוקח. הכל לקיחה.

בעיה נוספת, כביכול, היא ששכר מצות צדקה הוא עצום, שהרי כתוב "וְצִדְקָה, תַצִּיל מַמּוֹת" (משלי י' ב'), וכמובן יש גם שכר לעולם הבא. יוצא מכך שאפילו נדבה שהאדם נותן לעני, אינה נקראת נתינה אלא לקיחה. מפני שהאדם נותן לעני כסף שיש לו סוף ומוגבלות, אבל שכר המצוה שמקבל הם אינסופיים. הדבר דומה לאדם המביא שי למלך, שאם יש לו זכות והמתנה מתקבלת הרי שמחתו רבה ביותר, כאילו העניק לו המלך מתנה ממון רב. כך שזה שנתן מכיסו, אפילו ממון רב, בעצם נשאר בגדר לוקח. לכן כתוב, "וְיִקְחוּ-לִי תְרוּמָה", אם הקב"ה נתרצה לקבל הנדבה מהעם למלאכת המשכן, נקרא שהם היו הלוקחים. אלא שכאשר כיוונו ליבם לשמיים, נהפכה הלקיחה לנתינה.

עצם הנתינה מושך את האדם למקום של השפעה. עצם הנתינה זה לשם שמיים, אבל לקיחה קשה לכוון לשם שמיים. צריך ללמוד גם איך לקחת לשם שמיים. כל עבודת המשכן היתה לשמה. עיקרה של תורה, 'ואהבת לרעך כמוך', כל העניין זה שאדם יהיה רק משפיע. בתורה יש מצוות שהן נתינה ויש מצוות שהן לקיחה - צריך שהכל יהיה לשמה. כשנבין שכל החומר הזה שיש בעולם הוא לא שלנו ונלמד איך 'לתת' אותו לקב"ה, איך להשתמש בו בצורה נכונה, בקדושה, אז גם תתגלה האמת.

העיסוק הנרחב במשכן

למעשה חמש הפרשיות האחרונות של ספר שמות, 'תרומה', 'תצוה', 'כי תשא', 'ויקהל' ו'פקודי', עוסקות כמעט אך ורק בפרטי הפרטים של בנין המשכן וכל מה שקשור בו. יותר מזה, חלק מהפרטים חוזרים ונשנים לאורך הפרשיות. ידוע שכל תיבה וכל אות שיש בתורה מרמזות על עולם ומלואו וניתן ללמוד מהן דברים רבים על סודות הבריאה ועבודת האדם. גם ידוע, שאם חסרה אות אחת בספר תורה הריהו פסול ואי אפשר לקרוא בו. יחד עם זאת, ריבוי הדברים בנושא המשכן, נראה כמו מיותר. אנו יודעים שהתורה חסכונית במילים וכאן התורה מרחיבה, מכפילה ומשלשת. מה כל זה מרמז לנו על חשיבות המשכן מעבר להיותו מקום הקודש בו הונחו לוחות הברית ובו נעשתה עבודת הקודש? הרי ברור שהתורה היא נצחית והמצוות גם קיימות כולן לנצח נצחים. אם כן כיצד מצות המשכן קשורה לחינוך, הרי הקמת המשכן שייכת לאותו הדור שהיה במדבר וזכה להיות שותף בהקמתו, ואולי גם לדור שהקים את בית המקדש, אבל איך כל זה שייך לעבודה הרוחנית שלנו כאן ועכשיו? הכל קשור ורמוז בעצם הציווי, "וַעֲשׂוּ לִי, מִקְדָּשׁ; וְשִׁכְנֹתַי, בְּתוֹכְכֶם". לא כתוב 'ועשו לי מקדש, ושכנתי בו', אלא, 'ושכנתי בתוכם'.

החיבור בזמן

אנו בתחילת חודש אדר. אדר זה צרוף האותיות א'-דר. האלקות שעושה לה מדור בעולם הזה. זה בדיוק קשור לבניית המשכן, שתכלית הבריאה, כפי שאמרנו בפרשה הקודמת, היתה שהקב"ה נתאוה לעשות

פרשת תרומה

לו דירה בתחתונים. מתי זה קורה? בבניית המשכן. מתי אנחנו קוראים על זה ומקבלים את הכח לעשות את זה? בחודש אדר. צריך רק להתבונן ולהבין איך עושים את זה.

האדם כמקדש

כתוב במדרש, "שהמשכן שקול כנגד כל העולם וכנגד יצירת האדם שהוא עולם קטן" (תנחומא). זאת אומרת, שהאדם הוא המשכן. האדם מחויב לקדש את עצמו, לקדש את ביתו, לקדש כל תחום בחייו, ואז השכינה יכולה לשרות שם. נאמר "וְשִׁכְנֵתִי, בְּתוֹכְכֶם", כדי שנדע, שעיקר המשכן הם לא הקרשים ושאר הכלים שבהם עשו את המשכן, אלא העיקר הוא טהרת הלב בפנים, בתוכם. שנזכה להיות כלים ראויים להשראת השכינה. כל הפאר של המשכן נועד כדי להביא את בני ישראל לכדי התעוררות זו של הלב.

מסירות נפש

אומר ה'נתיבות שלום', "והדרך לבנות כל יהודי את בית המקדש שלו, היא... "ויקחו-לי תְּרוּמָה: מֵאֵת כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ... שימסור את הדבר ההוא שתשוקת ליבו מיוחדת אליו תרומה להשם"(נתיבות שלום, תרומה). שעל מנת שנזכה להיות כלי מזוכך להשראת השכינה, להיות משכן לאור של הבורא, עלינו להגיע למדרגת מסירות נפש. הנפש שלנו מורכבת מרצונות רבים, שרובם ככולם הם רצונות אגואיסטים במסגרת הרצון לקבל". בעבודה אנו צריכים למקד את כל הרצונות שלנו ולהפך אותם לרצון להשפיע, למסור את אשר בנפשנו, את הדבר היקר ביותר שבלבנו, תרומה להשם. כותב בנו של בעל הסולם בספר 'שמעתי'(עמ' קצ"ח), בשם אביו, "ענין היגיעות שהאדם מתייגע הוא רק הכנה לבוא למסירות נפש. לכן צריך האדם להתרגל בענין מסירות נפש תמיד. שלא יכולים לבא לשום מדרגה בלי מסירות נפש, שרק זהו כלי המכשיר לזכות לכל המדרגות". בדרך זו יכול כל אחד להפוך את עצמו לבית מקדש קטן, מקום בו האור האלוקי יכול לשכון.

משכן מלשון משיכה

אומר רבי נחמן (ליקוטי מוהר"ן, תורה ע'), שמשכן זה מלשון משיכה. אמרנו שהאמת יכולה להתגלות רק ע"י ענוה. כך גם האור יכול להתגלות במשכן של כל אחד מאתנו ע"י תיקון המידות וגילוי המידה הטובה מכולם - ענוה. רבי נחמן מסביר שם שהצדיק הוא בבחינת עפר. כמו שאמר אברהם אבינו, "וְאֶנְכִי עֹפֵר וְאֶפֶר"(בראשית י"ח כ"ז). עפר זהו היסוד הכבד מתוך ארבעת היסודות. כשהצדיק במדרגה של עפר, כח הכבידה שלו מושך את האור אליו והוא הופך למשכן קדוש. בזכות הענוה, בזכות זה שאנו משפילים את עצמנו, אנו בונים משכן ראוי לכל האור שהבורא רוצה לתת לנו. רק, כמו שאמר הבעל שם טוב, צריך ללמוד להתכופף קצת.

האדם בבחינת קשר

עצה אחרונה לסיום. מסביר הבעל שם טוב את הקשר שלנו לפסוק, "וְעָשִׂיתָ אֶת-הַקְּרָשִׁים, לְמִשְׁכָּן, עֲצֵי שִׁטִּים, עִמָּדִים". הוא אומר, שקרש הוא אדם. קרש הוא אותיות קשר, שמרמז על האדם שהוא המקשר כל העולמות ומייחדם זה בזה. האדם צריך לקשר את עצמו ומחשבתו תמיד בבוראו וע"י זה יתקשרו ביחד שמיים וארץ, הקב"ה ושכינתו וכל העולמות כולם. אבל אם מחשבתו של האדם הולכת אחרי הבלי העולם הזה, אזי הקשר נהפך לשקר וכל חייו של האדם מקושרים בשקר.

זה הרמז "וְעָשִׂיתָ אֶת-הַקְּרָשִׁים, לְמִשְׁכָּן", היינו "וְעָשׂוּ לִי, מִקְדָּשׁ; וְשִׁכְנֵתִי, בְּתוֹכְכֶם" ממש, שהמשכן צריך להיות עשוי בקרשים, ז"א בקשרים הנ"ל. גם כשאדם עוסק בחולין, בחיי היומיום, ואפילו בדברים שהם מצד היצר הרע, יראה לקשר עצמו בשורשם, ובזה הוא מעלה אותם ונתעלה הכל ונעשה מרע לטוב. שנזכה שכל השקר בעולמנו ייהפך לקשר אמיתי ומחודש עם בורא עולם ויהיה עוד קרש לבניית המשכן במהרה בימינו.

פרשת תרומה

השעור מוקדש לרפואת אברהם בן לאה נ"י, דנה בת רותי, איילין שילה בת מרגרט, שמחה
בת עליזה

בתוך כלל חולי עמו ישראל

השעור מוקדש לעילוי נשמת נסריה בת יעקב ז"ל, גילה בת רחל ז"ל ת.נ.צ.ב.ה